

HALOTT VAJDASÁGIAKAT OLVASVA

FENYVESI OTTÓ

PODOLSZKI

*

írni szeretett volna egy hosszú verset
karóba húzni a költészetet
tarkón lőni a valóságot
agyba-főbe rugdosni a jelent
írni szeretett volna egy hosszú verset
rágyújtani egy bácskai bagóra
és igazi pálinkát hörpinteni hozzá
írni szeretett volna egy hosszú verset
melynek soha sincs vége
és nem kezdődik sehol
és nehéz nyomon követni
mert mennydörgés lesz
és csattogni fog, meg villámlik majd
és a fákon csüng majd a karunk
és reszketünk majd és kiabálunk
nagyon

írni szeretett volna egy hosszú verset
karóba húzni a költészetet
tarkón lőni a valóságot

*

minek ide derrida
minek gadamer meg hermeneutika
minek unamono és habermas
feketicesen soha nem járt rejtő jenő
és a láthatatlan légió
nem volt itt soha vuduszakszervezet
nem volt forradalom és frontvonal se
csak kilóttak néhány orosz tankot
s aztán szépen elrepültek a golyák
hazamentek a lobogók és a harsonák

feketicesen néha megáll az idő
nem kell ide derrida és dekonstrukció
nem kell posztmodern
nem kellene csillagszemű múzsák
légnyomás sújtotta szavak
hosszú forró látomások
torkot karcoló ízek
nincs szoba a szállodában
nincsenek libanoni cédrusok
nincsenek pillangók
csak foltot kapargatunk a bolyhos abroszon
s néha nekivágunk az éjszakának
a tenger kopott hullámainak

feketicesen nincsen káosz és elmélet
a jövőt még nem látta senki sem errefelé
és nem tudni merre jár a múlt idő
azt mondják elment szenttamásra
az avarok is elmentek egy új vidékre
elhúztak a metafizikába

feketicesen nincs relativitás
itt minden fekete
fekete a föld, fekete a kávé

fekete a lábunk nyoma
és feketék a magyarok
fekete itt a hermeneutika
minek derrida
mindennapi abortuszunkat add meg nekünk ma

feketicsen nincs anakonda
nincsen krokodil
a gravitációnak itt más a törvénye
itt minden nehezebb
a súly sokkal súlyosabb
pillanatokra olykor megadatik
a helybenlét tökéletessége

feketicsen nem égnek a lámpák
szegénység világít az alagsorban
a mi utcánkban nem lakik semmiféle transzcendencia
feketicsen velőt göngyölnek a pácolt húsokba
itt nincsenek égisz fák
nincsenek jó végű mesék
hamis a muzsika
és felforrt a jugó hűtővíze

*

tito – forradalom – béke
beöltöztek piros ruhákba
és elpirult az arcuk
égett a szembogaruk a nagy akarástól
erőtől, elszántságtól
meg kellett váltani a világukat
meg kellett védeni a pártot, a kongresszust

mindenféle nyavalyák helyett:
tito – forradalom – béke
még több munkát és még több kenyeret
zadarból indult a staféta

vörös volt a csillag, vörös a pástétom
munkásolimpia és szalmonella
mindenben a lehetetlent kereste
gyakran érezte: túl sokat tud
másokat vádolt, számon kért
olyan dolgokat, amikben maga sem hitt

hol vannak már zsörtölődő szavai
hol vannak már a pártkönyvek
hol a régi jelszavak
hová tűnt a lelkesedés
hol a megváltás
tito – forradalom – béke

*

Sorokat találtam benne aláhúzva:

„A bombázás nemesíti az emberek lelkét, megszilárdítja az
erkölcsi normájukat.

A háború permanensen javítja az emberek erkölcsét.”

(Ho Si Minh)

*

ha majd kitör a béke
köd szítál körülöttünk
ha majd kitör a béke
elmegyünk Vietnamba
elmegyünk mindannyian
ha majd kitör a béke
levegőbe repülnek a galambok
ha majd kitör elutazunk a világűrbe
elutazunk egy hidrogén molekulába
elhúzzunk a szexuális forradalomba
a tévébe, a fogyasztói társadalomba
és nem lesz katasztrófa
ha majd kitör a béke
elmegyünk Nápolyba

megperzsel bennünket a szerelem alkonya
kavicsokat dobálunk a tengerbe
ha majd kitör a Vezúv
szépen lassan megsülünk
ha majd kitör a béke
elmegyünk Saigonba és körülnézünk
ottan a dzsungelban és esni fog
és szétrohad alattunk a föld

*

kérek egy barna sört
habos legyen és podolszki
mert a világot a végtelennel
azonnal be kell szorozni
mert azonnal meg kell váltani bennünket
kérek egy pofa sört
barna legyen, és hosszú,
mint a podolszki versei
hideg és sűrű, tele torokkal

Podolszki József (1946–1986) költő, újságíró. Feketicsen született. A Képes Ifjúság és a 7 Nap újságírója volt. 1985-ben a dalmát tengerpartra, Zarába (Zadarba) költözött.